

KATHINKA ENGEL

přeložila Radana Studenovská

**Kde končí
včerejšek,
začíná zítřek**

Román

Kde končí
včerejšek,
začíná zítřek

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Radana Studenovská, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7443-2 (pdf)

KATHINKA ENGEL

***Kde končí
včerejšek,
začíná zítřek***

přeložila Radana Studenovská

Londýnu.

*Místu, kde přebývá mé srdce, mé velké lásce a městu,
které mi ukázalo, kým jsem, kým můžu a smím být
(bezvýhradně).*

Současnost

I

Pokud byste o mně měli něco vědět, pak je to tohle. Rychle se zamilovávám, a když se mám odmilovat, trvá mi to dlouho. Je tomu tak odjakživa a vymyká se to mojí kontrole i mému chápání. K srdci mi vmžiku přirostou lidi nebo věci bez rozdílu, místa i okamžiky. A většinou na delší dobu, než je pro mě dobré.

Před sedmi a půl minutami jsem se například na první pohled bezhlavě a až po uši zamilovala do bytu v ulici Tolpud-dle Street číslo 19 v londýnské čtvrti Camden. A sice nejen do bytu, ale i do viktoriánského domu s fasádou z červených cihel. Do bílých zdobených okenních rámců, do malých arkýřů v přízemí i v prvním patře. Do glycínie nad zastřešeným vchodem, do rezavě červených dveří s mosazně zbarveným číslem 19, kde devítka visí trochu nakřivo. Do skřípající zahradní branky a sukovité jabloně v předzahrádce. A – a to asi nejvíc – do požadovaného měsíčního nájmu, který na rozdíl od všech ostatních kvartýrů, které jsem si v posledních týdnech prohlédla, nespolkne dvě třetiny mého platu.

„Ozvu se vám, Gillian,“ prohlásí makléř Andrew a potřeše mi rukou.

„Mám opravdu velký, velký zájem,“ odpovídám a roztomile – jak doufám – se na něj usměju. Pak ještě jednou dodám „velký“.

„Zapsal jsem si to.“

Poté co jsem o několik kroků poodešla, se znovu otáčím. „Velký!“ zavolám ještě jednou, jen pro případ, že by o mém zájmu nebyl bezesbytku přesvědčen.

Zvedne palec do výšky a v okamžiku, kdy se chci znovu otočit, do mě vrazí jakýsi muž.

„Sorry,“ zamumlá a já exaltovaně pronesu: „Jé, pardon, já nerada.“ Má na sobě kulicha, ale víc z něj nezahlédnu, protože už dlouhými kroky spěchá kolem mě někam pryč.

Mnu si rameno. Budu tam mít modřinu. Je ale zvláštní, že mám najednou pocit, že právě tahle modřina by mohla být dobrým znamením. Že mi tahle modřina přinese štěstí. Tahle modřina je jakýmsi vzkazem pro osud, ať už to je cokoli, že Gillian Sallowová už měla dost smůly a že si tenhle byt zaslouží.

Když pak ještě k tomu vidím, že chlapík v kulichu otevírá zahradní branku od čísla 19, Andrew mi krátce pokývne a vytáhne svůj klíč, jsem si tím jistá. Tentokrát to klapne. Tentokrát to *musí* klapnout.

Cestou domů se zamiluji do jedné písničky. Hotovo, šmytec. Zkrátka mi přirostla k srdci. Slyším ji hrát v nepřetržité smyčce. Cestou z Tolpuddle Street na stanici metra Chalk Farm. V metru, když zakláním hlavu, aby se v londýnské severní lince nacpané během odpolední špičky k prasknutí mohly zavřít dveře. Písnička přehlušuje hlasité rachocení vlaku a spolu s mým bolavým ramenem podtrhuje pocit naděje, že tenhle byt nás s Lukem snad konečně vysvobodí z naší emoční šlamastyky.

Ještě pořád tu písničku slyším, když v supermarketu Sainsbury's pročešávám uličky a hledám požitelné hotové jídlo, které by vyhovovalo Lukovým novým stravovacím návykům.

Jakmile vejdu do bytu, připojím si mobil k Lukovu bezdrátovému reproduktoru, abych svoji písničku mohla poslouchat

i v koupelně. Pod sprchou z ní sice slyším jen půlku, ale její text se v mojí hlavě osamostatnil a já se najednou dávám hlasitě do zpěvu. Přitom se utírám a drbu si ručníkem vlasy do sucha.

Ohlížím se po svém županu, nemůžu ho ale nikde najít. A pak mi dojde, že jsem ho v záchvatu akčnosti vyprala a on teď visí v obýváku na sušáku s prádlem.

Vcházím tedy s turbanem z ručníku na hlavě do předsíně právě ve chvíli, kdy se v zámku otočí klíč a dveře se otevírají. Luke je tady. Luke dnes skončil v práci dřív, teď je tady a dívá se na mě.

Do Luka jsem se taky zamilovala během vteřiny. Bylo to ve třetím ročníku na vysoké, bujará večerní zábava v klubu, stál u baru a ve své kožené bundě vypadal fantasticky. Byla jsem opilá tím euforickým způsobem, který člověku kolem dvacítky nalhává, že svět je velikánský kouzelný kornout plný možností, které jen čekají na to, až se jich chopíte. Strávíte semestr ve Španělsku nebo absolvujete mizerně zaplacenou stáž v New Yorku. Nebo zkrátka vklopýtáte do sedmiletého vztahu.

A teď je Luke tady, ve svém upnutém, propoceném sportovním oblečení, dívá se na mě a já se cítím jako bezbranný koloušek ve světle reflektorů, který zkoprněl v naší předsíni. Nebo lépe řečeno v jeho předsíni. Protože Luke je můj bývalý. A tenhle byt je jeho byt.

„Ahoj,“ říká bez dechu do zvuku hudby. Od té doby, co už nejsme spolu, každý večer běhá devět kilometrů z práce domů. A já jsem rychle přišla na to, že odmilovat se od lidských pachů trvá méně dlouho než od člověka samotného.

Chci něco odpovědět, ale pusa se mi prostě jen otevře a zase zavře. Ačkoli jsme s Lukem sedm let sdíleli jednu postel a všechno, co k tomu patří, když jsme to ukončili, navrací se stud. Především proto, že se dostává do formy – zřejmě

aby své randění dotáhl na úroveň první ligy –, zatímco já si ani nedokážu vzpomenout, kdy jsem si naposledy oholila nohy.

„Já... ehm... ahoj... já...“, koktám a nemotorně si pažemi zakrývám prsa.

Luke se s tichým smíchem odvrací – se smíchem, který mi kdysi přirostl k srdci – a i já mimoděk vyprsknu, protože je to celé úplně šílené. Nejen moje nahota a jeho protahovací cvičení doprovázená funěním. Celá tahle situace, do které jsme se během let vmanévrovali, protože náš vztah byl natolik přetížený rodinnými a společenskými očekáváními (nebo konvencemi), že jsme nejprve jeden druhého ztratili a pak jsme jaksi zmeškali příležitost odejít.

Trvalo dlouho, než jsem Luka přestala milovat. Byl to plíživý proces. Nejprve přišly pochyby. Nedokážu přesně pojmenovat ten okamžik, ale muselo to být v noci, neboť tyhle věci se dějí vždycky v noci, když je člověk sám se svými myšlenkami a neslyší nic jiného než hřmot ve vlastní hlavě a chrápání někoho, s kým se dal dohromady příliš opilý a tak mladý, že při mladické nejistotě se vyhlídka být něčí přítelkyně zdála více žádoucí než zůstat sám.

Pak jsem svoje pochyby jednou večer vyslovila nahlas. Nejdřív jen před svojí nejsolventnější kamarádkou Samínou, kterou znám od první třídy. Před tou, která skutečně využila svůj věk kolem dvaceti, aby absolvovala semestr v zahraničí a stáže ve světových metropolích.

Jakmile ale člověk něco vysloví nahlas, už je to tady, je to skutečné a jen tak to nezmizí. Ani tehdy, když jste s někým chodili sedm let, ani tehdy, když jste se chtěli – nebo měli – (v paměti to někdy splývá) vzít, založit rodinu a koupit si domek na předměstí. Ani tehdy, když přijde řeč na „velkou trojku“, jak tomu říká můj táta a zní přitom, jako by to byl začátek konce.

Když jsem se nakonec přemohla a promluvila si o tom s Lukem, navzdory mému očekávání nezareagoval šokovaně ani zoufale. Naopak, jaksepatří se mu ulevilo a ihned pohotově navrhl, že se naše cesty sice rozcházejí, ale zůstaneme kamarádi. Na kratičký okamžik jsem zaváhala, jestli bych snad neměla být dotčená, koneckonců jsem mu byla po sedm let docela dobrou blízkou kamarádkou. Pak mě ovšem napadlo, že Luke byl oficiálně vzato taky dost dobrý blízký přítel. Toho večera jsme náš vztah ukončili. Jenom v těch rozcházejících se cestách je trochu háček.

Před dvěma měsíci jsme to každopádně sdělili našim rodičům, kteří reagovali zklamaně, s nepochopením (tedy ti moji, neboť někdo, kdo úspěšně založil start-up pro lékařské databáze, je prý ztělesněním dobré partie), a přáními všeho dobrého a porozuměním (ti jeho).

Za pohovkou v obýváku s kuchyňským koutem, která od našeho rozchodu slouží jako moje postel, teď ukrytá před Lukovými pohledy hledám čisté spodní prádlo.

Luke dokončil protahování a na ex do sebe hází půllitr vody. Tu sklenici jsme před lety vzali z našeho lokálu, když už se zavíralo, ale byla ještě téměř plná. Tehdy, když se všechny sklenice ještě zdály poloplné. Vlasy se mu lepí na zpoceně čelo. „Tak jaký byl ten byt?“ zeptá se a energicky vypíná bezdrátový reproduktor. V oblečeném stavu bych už ho dávno předběhla, už kvůli křehké domácí pohodě. Ale i proto, že takhle písnička neodpovídá Lukovu vkusu.

V době, kdy začal Luke běhat, jsem se vrhla do frustrujícího hledání bytu. Přirozeně mi bylo jasné, že londýnský trh s nájmy je k posrání. Že můj vlastně pěkný plat redaktorky má tak malou cenu, mi v dobrých dnech přináší pocit vystřízlivění. A v těch špatných... Řekněme, že jsem víc než jednou řvala do polštáře na pohovce – mimo jiné i proto, že mi moje sestra Heather po každém neúspěchu vypočítává

výhody londýnských předměstí. Nižší nájem („Vždyť by šlo i něco koupit! Možná dohromady s Lukem? Nechcete tomu dát přece jenom ještě šanci?“), sportovní vyžití („S Robem jsme teď začali dělat nordic walking.“), blízkost rodiny („Ty nechceš být součástí Jackova a Rosiina života?“), a člověk prý vůbec o nic nepřijde, když dá velkoměstu vale – právě naopak.

„Byl by skvělý,“ řeknu. „Cenově dostupný. Uprostřed Camdeny, v pěší vzdálenosti od metra Chalk Farm. Skoro až příliš hezký, abych pravdu řekla.“

Luke si znovu povzdechne. „Byl bych fakt rád, kdyby už to konečně klaplo.“ Je slyšet, jak je vyčerpaný. Nikoli tělesně, ale emočně. Zní tak, jak se cítím já sama. Drásá nám nervy, že jsme si sice mezi sebou jasně vytyčili hranice, ale že se nadále nacházíme v tomhle stavu beztlíže, ve kterém žádný z nás nemůže učinit krok určitým směrem.

„Věř mi, Luku, já na našem gauči nespím dobrovolně.“

„Na *mém* gauči,“ zamumlá.

A v tom má samozřejmě pravdu. Přísně vzato patří všem – v tomto bytě jemu – včetně polštářků na gauči, do kterých si čas od času zařvu.

„Možná by ses měla na těch prohlídkách trochu víc snažit,“ radí mi svým typickým způsobem, který se mi dřív zdál laskavý. Od nedávna mi občas připadá maličko povýšený, ale pravděpodobně jsem prostě přecitlivělá. Několikaměsíční soužití s bývalým ve stísněném prostoru koneckonců vyžaduje alespoň nějakou ochotu ke kompromisům – skoro stejně velkou jako sedmiletý vztah. Mimo to jsem Lukovi opravdu vděčná, že mě ani jedinkrát nenutil, abych přijala nabídku mých rodičů a odstěhovala se do jejich pokoje pro hosty na předměstí v Surrey.

„Opravdu dělám, co můžu,“ říkám, směšně se přitom kroutím a konečně si přetahuji přes hlavu tričko.

„A já ti to věřím. Jenomže... Začínám si pomalu klást otázku, jestli možná Heather nemá pravdu.“

„Heather? Kdy jsi prosím tě mluvil s Heather?“ Teď se odvažuji napřímít a vklouznu do tepláků. Dřív se mohly povalovat na gauči spolu s Lukovými. Nyní ale Lukovy kariéristické tepláky těm mým naznačují, že jsou líné, nezdravé a zcela pod úroveň.

„Nedávno mi volala, ptala se, jak se mi daří.“ Pokrčí rameny.

„Ale proč?“

Moje sestra mi od našeho rozchodu ani jednou nezavolala, aby se zeptala, jak mi je. Když mi Heather telefonuje, chce, abych měla špatné svědomí, protože se jako teta dostatečně nezapojuji do života jejích dětí. Nebo mě prosí, abych jí z města přivezla nějaký drahý sprchový gel, protože člověk na předměstí, kde sice má sportovní vyžití, přece jen mnohé postrádá.

„No a já si myslím, že má možná pravdu. Možná, že zkrátka nechceš dospět.“

„Prosím?“ Jak to, že *moje* sestra probírá s *mým* bývalým, jestli už jsem dospěla?

„Že si odmítáš přiznat, že se do vlastního bytu vlastně odstěhovat nechceš...“

Radši neodpovím a myslím na domácí pohodu. Nakonec jsme se rozešli v dobrém. A jednomyslně, i když s nadějí, že budeme moci brzy udělat za minulostí tlustou čáru. To, že nás aktuální situace dohání na pokraj šílenství, mu ovšem zdaleka nedává právo spolčovat se s mojí sestrou, když si to očividně nechtěl *přiznat* právě tak málo jako já.

„Já se opravdu chci odstěhovat do vlastního bytu,“ prohlásím důrazně. „Tak moc, že jsem s makléřem flirtovala ostošest, abych měla lepší vyhlídky než ten poradenský týpek, který tam byl přede mnou.“

Luke se zachmuří. „No páni, Gilly. Tohle byla fakt pod-
pásovka.“

„Cože?“ Měl to prostě být jen vtip. Ale pravděpodobně
patří k rozchodu i tohle. Člověk už s bývalým nesdílí po-
stel, obvykle už ani byt, proč bychom tedy měli sdílet ještě
i humor?

„Vnucovat mi právě teď tvoje flirtování. To *já* bych ti ni-
kdy nevykládal, že jsem potkal někoho jiného.“

„Aha, tak proto se mě chceš zbavit?“ Tentokrát jízlivě
nadzvednu obočí, abych zdůraznila, že to samozřejmě nemy-
slím vážně. Protože kde by tak Luke někoho potkal? Při bě-
hání po ulici Borough High Street, když supí o závod s davy
hrnoucími se z červených dvoupodlažních autobusů?

Sklopí oči k zemi a mlčí.

Neříkala jsem právě, že nikdo z nás nemůže udělat krok
určitým směrem? Dobrá, zjevně se to týká jen mě. A v téhle
chvíli si připadám malá a ubohá, podobně jako moje tepláky
a právě tak, jak mě vidí Heather.

„To jako fakt?“ Pomalu mě zasahuje poznání a s ním ne-
příjemná horkost, která se mi šíří po celém těle. Samozřejmě
na to má plné právo, ale nepočítala jsem s tím, že to půjde
takhle rychle. A znenadání vnitřním zrakem vidím následující
výjev: Luke ve svém sportovním oblečku čeká u semaforu.
Připojuje se k němu jiná běžkyně. Zatímco poklusávají na
místě, vyměňují si pohledy, nesmělý úsměv... Kdyby tahle si-
tuace nebyla maximálně potupná, asi bych se rozesmála.

„Není to nic vážného,“ řekne zaraženě, ale tím to nijak
nevylepší.

„Když je to tak, musím znovu do koupelny. Oholit si
nohy.“ Sama sebe se ptám, v jakém světě by tohle jen ná-
znakem mělo znít nebezpečně, ale vtom se kdesi rozvibruje
můj telefon.

„Tvůj mobil,“ upozorní mě zcela zbytečně Luke.

„Aha.“ Nechci znít našťvaně, ale poslední minuty už zase jasně ukázaly, že je nejvyšší čas na vlastní bydlení. Horečně odsunu kupu oblečení na gauči na stranu, nadzvedávám polštáře, zbrkle rozházím po celém konferenčním stolku důležité podklady k daním, které jsem si tu pracně shromáždila.

„Proč mi musíš pořád přendávat moje věci?“ Luke si povzdychne, ale pomáhá mi hledat, což v tu chvíli navozuje téměř jakousi intimní harmonii. „Proč je tu takový nepořádek?“ Krátce nato ale vytáhne mobil z kapsy mých džínů a podá mi ho.

„Prosím?“ řeknu do telefonu.

„Gillian?“ ozve se mužský hlas. „Tady Andrew.“

Ten makléř? Srdce se mi rozbuší a rukou si přejíždím po modřině na rameni. Po modřině pro štěstí, kterou mi uštědřil ten chlápek v kulichu. Můj nový soused?

„Dobrý den, Andrewe.“ Snažím se ovládnout svůj hlas. „To je makléř,“ pošeptám Lukovi a ten zkříží ukazováčky a prostředníčky na obou rukou.

„Volám vám kvůli tomu bytu v ulici Tolpuddle Street 19. Pokud si správně vzpomínám, měla jste velký, opravdu velký zájem?“

„Ano! Velký!“

„Vlastně jsme ten byt už slíbili někomu jinému,“ říká.

„Aha,“ hlesnu a Luke zklamaně svěsí hlavu.

„Ale... Jak to říct,“ pokračuje Andrew. „Objevila se tam menší komplikace.“

„Komplikace?“ Otáčím se k Lukovi a potichu říkám: „Objevila se komplikace.“

„Jaká komplikace?“ zeptá se Luke taky šeptem.

„Nic hrozného. Jenom...“

Ale to nehraje žádnou roli. Když se díky tomu budu moct vystěhovat z Lukovy garsonky, vezmu zavděk jakoukoli komplikací. „Ať je to, co chce, já ten byt беру.“ Skvrny od plísňe na

zdech? Myši kolonie za sporákem? Divoké večírky technařů v předzahrádce? Tohle budou moje nejmilejší a nejoblíbenější komplikace.

Andrew se zasměje rádoby přátelským makléřským smíchem.

„Jistě, Gillian. To rád slyším. Zastavila byste se u mě podepsat nájemní smlouvu?“

„S radostí,“ říkám a najednou se mi tak ulevilo, až je mi z toho horko. Ale jsem naprosto klidná. Tohle je nový začátek. *Můj* nový začátek. Než hovor ukončím, přepadá mě ještě zvědavost. „Andrew?“ ptám se. „Copak je to za menší komplikaci?“

„Jde o... eh... vaši sousedku. Pronajímatel, pan Ecclestone, dá na její názor. A ačkoli byly plat i reference našeho původního kandidáta bez poskvrnky, ona ho vehementně odmítla.“

Sousedka že odmítla toho poradenského týpka v obleku? Skoro se rozesměju nahlas. V duchu si poznamenám, že jí za to musím poděkovat. „Tak to bude asi všechno,“ říkám.

Luke ještě pořád nervózně přešlapuje a pokouší se mi číst ve tváři. Po chvíli se opatrně pousměje a on mě napodobí. Za chvíli už se široce usmívám, a když pokládám telefon, přitisknu si ruce na pusku a vypísknu.

„Tak co?“ zeptá se Luke.

„Byt je můj.“

„To jako fakt?“

„Byt je můj!“ opakuji.

„Gratuluju!“ Luke zatleská, se stejným nadšením a úlevou jako já.

„Mám ten byt!“ Vůbec tomu nemůžu uvěřit.

„Mám ten byt! Mám ten byt!“ vykřikuji dál a poskakují přitom, dokud pan Čakrabarti z bytu pod námi nezačne bušit smetákem do stropu.

„Máš ten byt!“ vykřikne teď i Luke a v téhle zvláštní euforické chvíli, která není nepodobná opilosti dvacetiletých, si padáme do náručí.

2

O tři a půl týdne později sedíme naposledy vedle sebe v autě, tak jako jsme to dělali dlouhé roky. Luke řídil, já jsem navigovala. Z reproduktorů malého vauxhallu, kterému jsem tak dlouho říkala *naše* auto, zní písnička z našeho společného playlistu. Luke jej pojmenoval „Gilly a Luke – styčné body našich vkusů“, protože náš hudební vkus byl zřejmě jedinou věcí, ve které jsme se od začátku tak docela neshodovali.

Po jedné naší hádce, které předcházelo moje nedostatečné nadšení pro jakési kytarové sólo Eddieho van Halena, mi Luke poslal jako nabídku na usmířenou odkaz na náš společný playlist. A i když z jeho názvu nezaznívala romantika a láska až navěky, přesto mi jeho gesto připadalo roztomilé. Od té chvíle jsme plnili seznam s názvem „Gilly a Luke – styčné body našich vkusů“ písničkami, na kterých jsme se dokázali shodnout. Klasickým rockem z jeho strany, veselým kytarovým popem z té mojí.

To, že náš playlist hraje i nyní, je síla zvyku a zní to, jako by někdo ohřál zbytky z lednice, které už mají to nejlepší za sebou. Jako směsice špatného svědomí, protože člověk nechal zkazit něco dobrého, a přání vyhodit plastovou dózu se vším všudy do koše a pustit ji z hlavy. Jelikož mám ale všechny plastové dózy na jídlo vypůjčené od matky, nebudu je moci pustit z hlavy jen tak jednoduše. A uvážíme-li, že při

každém telefonátu matka nachází další důvod, proč to s Lukem ještě jednou zkusit, platí tahle analogie dvojnásobně.

„Tak tady to je,“ zjišťuje Luke a nakloní se, aby si moje nové bydliště prohlédl. Kožená bunda – novější model, který nemá s rozedraným kouskem z doby našich začátků nic společného – mu přitom tiše zavrže.

„Tolpuddle Street číslo 19.“ Přikývnu a cítím se trochu nesvá. Sedět tady s Lukem ve stísněném prostoru v *jeho* autě, cítit jeho vodu po holení, poslouchat playlist „Gilly a Luke – styčné body našich vkusů“ a vrzání jeho kožené bundy... Je to příliš normální a zároveň příliš intimní. „Díky za svezení.“

„Není zač.“ Luke vypne motor a hudba utichne. „Gilly...“

„Luku?“

„Přeju ti všechno dobré. Opravdu.“ Dívá se na mě s úsměvem.

„Ale jsi rád, že už máš svůj byt pro sebe,“ řeknu a usměju se na něj.

„Haha, to ano.“

„Neměj obavy. Už se těším na pořádnou postel.“

„A já se těším na to, až večer budu moct jít hned do koupelny. Bez hlasité hudby.“

„Já se zase těším, až si objednáím indické jídlo.“ Luke nenasází vůni kari. „S hlasitou hudbou.“ Pokud to nebude rušit moji sousedku.

„Ale bývali jsme přece šťastní, ne?“ zeptá se a věnuje mi pohled, pod kterým bych dřív celá roztála.

„No jasně. Superšťastní.“ A to jsme opravdu byli, jenže se pro nás změnilo to, co jsme ke svému štěstí potřebovali. „Teď ale budeš ještě šťastnější s vlastní koupelnou a spoustou soukromí a se soukromím v koupelně.“

„A ty zase s indickým jídlem v posteli.“

„A bude mi k tomu hrát můj vlastní playlist.“ Musím říct, že to skutečně zní velmi lákavě, neboť sice nejsem úplně

zběhlá v tom, jak zacházet s velkými změnami – protože, abych pravdu řekla, s nimi nemám zvláštní zkušenosti –, ale u téhle změny mám opravdu dobrý pocit.

Poprvé v životě přesně nevím, co se ode mě očekává nebo co se stane za chvíli – protože je to jen a jen moje věc. Na rozdíl od zahájení studia nebo od nástupu na pozici začátečníka v online magazínu je to vzrušující, je to začátek cesty, je to nepopsaný list papíru. Až dosud byl každý krok v mém životě logickým pokračováním toho předchozího. A ten předchozí představoval vždycky určitý kompromis, protože nikdy nešlo o mě. Vždycky jsem si myslela, že musím najít nejmenšího společného jmenovatele, styčný bod ve vkusu, takže se z mého života stala řada takových styčných bodů. Rozchod s Lukem a moje stěhování jsou něco jako vyjetí ze starých kolejí. Porušení logiky. Čas na vlastní playlist.

Spolu se Samínou a Beccou, která se hlavně kvůli svému nenapodobitelně suchému humoru z mojí kolegyně v online magazínu *V Londýně* stala mojí a rychle i Samíninou kamarádkou, vykládáme z auta můj skromný majetek plus pár kousků vyřazeného nádobí, které mi Luke laskavě přenechal. Poté můj bývalý odjíždí. Naskýtá se nám lehce absurdní pohled na čtyři krabice, kufr na kolečkách a Lukovu starou sportovní brašnu. Mám pocit, že tento okamžik je důležitý, a přece je skoro k smíchu, uvážíme-li, že tohle je veškerý můj majetek. Decentně mi to připomíná, že tu věc s dospělostí možná skutečně nemám tak docela pod kontrolou jako ostatní krátce před „velkou trojkou“, kteří mluví o solventnosti nebo o kvalitách chia semínek coby superpotravin. Tak jako kupříkladu Samína. Nebo mi to zkrátka jen dokazuje, že jsem za tímhle styčným bodem ve vkusu udělala tlustou čáru.

„Jak ti je?“ zeptá se Samína a vezme mě za ruku. Tohle je pro ni typické a je to jeden z důvodů, proč mi v první třídě přirostla k srdci. V jakékoli situaci z ní vyzařuje nekonečný

klid. Je tady. Je silná. Je odvážná. Ať už si starší nevychovaní spolužáci utahovali z jejího obočí, nebo jsem měla pocit, že se musím rozejít se svým téměř snoubencem. Nebo právě v tomto okamžiku. Je trochu jako moje starší sestra, kterou pro mě Heather nikdy nebyla, protože jsme zkrátka příliš rozdílné.

„Jako kdyby něco končilo. A opravdu končí. Ale zároveň něco začíná. Bude to...“ Ještě ale nevím, jaké to bude. Bude to dobré, zdravé, náročné, od každého trochu. Pak na chvíli zavřu oči a zhluboka se nadechnu sychravého londýnského lednového vzduchu – je cítit životem a domovem, hlínou a pneumatikami. Jsem připravená.

Chvilí si prohlížíme dům s fasádou z červených cihel, který je od dnešního večera mým domovem.

„Tady teď bydlíš,“ konstatuje Becca.

„Tady teď bydlím,“ přisvědčím, a i když to možná nezní příliš nadšeně, jsem nadšená vším, co na mě od nynějška čeká. Těším se na nový byt, že budu žít jako single a poznávat sebe samu.

„Tamhle je můj byt.“ Protože v rukou držím dvě krabice, ukážu bradou na okno vpravo nahoře. Na moje jakž takž dostupné okno v absurdně dobré lokalitě jen pro mě samotnou. Jediné v celém domě je úplně temné, ale už ne dlouho, okénko, už jdu a rozsvítím tě!

Zahradní branka je jen přivřená a tiše zavrže, když ji otevírám.

„Nejde to zavřít,“ podotkne Samína, jejíž usilovné pokusy branku zavřít zůstávají zjevně bez odezvy.

„Hustá barva.“ Becca si se svrstětlým čelem prohlíží vchodové dveře. „Jak se tomu říká? Rezavě červená? Antuková? Býcí krev?“

Nic mi ale není lhostejnější než Bečín názor na barvu mých nových vchodových dveří a už se tlačím mezi ně, abych odemkla.

Krátce nato se veškerý můj majetek vrší vedle dveří od bytu číslo 4. Krátce pohlédnu k protějším dveřím. Za nimi tedy bydlí ta dáma s velice jasnou představou o vhodných sousedech. Mohlo by mě to znervózňovat, ale zaprvé byl pěkně vrtošivý i pan Čakrabarti a zadruhé se zdá, že jsem jejím požadavkům nakonec vyhověla. Hned zítra jí přinesu květiny na znamení díků.

„A právě nastává ten velký okamžik,“ oznámím a podtrhuji důležitost této chvíle významným pohledem.

Byt jsem zatím viděla jenom jednou. A upřímně řečeno, spíš jsem se starala o to, abych udělala dojem na Andrewa, než abych si vtiskla do paměti všechny místnosti. Takže když teď otáčím klíčem v zámku, jsem náležitě nervózní.

„Tadááá! Srdečně vás vítám *chez Gilly*.“ Trošku přehnaným gestem oběma naznačuji, aby šly dál. Odnosíme krabice i kufr do malého zádveří a pak v ložnici i v obytné kuchyni rozsvítím světla.

„Fajn,“ prohlásí Becca poté, co jako vyplašená slepice běhala z jedné místnosti do druhé a všechno si prohlédla. „Je to...“

„... staré.“ Samína otáčí kohoutky v koupelně a zase je zavírá. „Ale máš tekoucí vodu.“

„A to je dobře,“ podotknu se vztyčeným ukazováčkem.

„A pokud by sis chtěla vymalovat ložnici na béžovo“ – Bečina hlava se objeví ve dveřích od koupelny – „někdo s tím tady už začal.“ Popadne mě za ruku, odtáhne mě do vedlejší místnosti a ukáže na levý horní roh nad střešním oknem.

„No vida, předchozí nájemník ti tu nechal večeri.“ Samína z jedné závěsné skříňky v kuchyňské lince vytáhne jakousi plechovku. „Pečené fazole. Trvanlivost do...“ Prohlíží si etiketu. „... března dva tisíce dvanáct.“ Se znechuceným

výrazem odloží konzervu zpátky do skříňky a otře se, jako by sáhla přímo *do* ní.

Becca se dá do smíchu. „Tak zaprvé, Samíno, datum minimální trvanlivosti není datum spotřeby. A zadruhé, ty jsi tu konzervu opravdu právě vrátila zpátky na místo?“

Samína už teď také kucká smíchy a já na sebe svůj nový domov nechávám chvíli působit. Ovšemže to není žádná elegantní novostavba jako ta, kde jsem bydlela s Lukem. Nejsou tu dvojitá okna – kdo ale dnes tenhle luxus má? Vlhká skvrna v ložnici by se měla co nejdřív zamalovat a na tu sousedku jsem docela zvědavá, ale celkově vzato...

„Tedy mně se tu líbí.“ A to je pravda. Samozřejmě to tu není perfektní. Kdo ale potřebuje něco perfektního, když mu přiroste k srdci vlastní byt? Mně se každopádně líbí mátově zelené závěsné skříňky v kuchyni, lampička se starorůžovými třásněmi na nočním stolku i téměř starožitné vodovodní kohoutky, na kterých je napsáno kudrlinkovým písmem „hot“ a „cold“.

„Smím se zeptat, jaká jsou tvoje kritéria?“ otáže se Becca s drzým úsměvem.

„Smíš,“ opáčím, odmlčím se a dělám, že přemýšlím. „Mohla jsem se nastěhovat okamžitě. Je to v zóně 2.“ Odpočítávám na prstech jeden zjevný plusový bod za druhým. „Není to pokoj pro hosty u mých rodičů. Nebydlí tu můj bývalý. A ať už to bylo s Lukem sebestříjemnější, lidi po rozchodu spolu přece nemůžou bydlet věčně. Dlouhodobě to není zdravé pro jejich emoční rovnováhu.“

„Nechala bych ovšem zkontrolovat, nakolik zdravá je ta žlutá skvrna,“ řekne Samína.

Však ona už ji ta skepse přejde. Nejpozději tehdy, až zjistí, jak jsem tu šťastná.

„A nejdůležitější je,“ pokračuji, aniž bych na její námitku reagovala, „že je to tu moje.“

Zanedlouho máme krabice i tašky vybalené a všechny věci uklizené. Jednak proto, že toho nijak zvlášť moc nemám, a taky proto, že Samína si před pár měsíci přečetla Marii Kondo a od té doby se u ní vyvinula vášeň všechny věci srolovat a uložit do svislé polohy. Po několik týdnů pro ni neexistovalo skoro žádné jiné téma, dokud Becca jednou večer nepřerušila Samínino poučování a neobrátila se na ni s dotazem, zda v ní její sklenice vína ještě vzbuzuje radost. Protože prý Becca a já, Gilly, nemáme zájem naše životy třídit (což, jak se mělo už brzy ukázat, nebyla přinejmenším v mém případě pravda) a že ona, Becca, s radostí upcykluje Samínino víno, jestli Samína okamžitě nesklapne. Na můj dotaz, jak se upcykluje víno, uchopila Samíninu sklenku a bez okolků ji kompletně přelila do té svojí. Od té doby se naše společná skupina na WhatsAppu jmenuje „Upcyclace“ a Samína se svým mistrováním přestala.

„Když budeš cokoli potřebovat, dej vědět!“ zapřísahá mě Samína, když jsou s Beccou o chvíli později na odchodu. „Jsem od tebe vzdálená jen tři přestupy v metru a kus autobusem.“

„Pokud budeš plánovat psychické zhroucení, ozvi se co nejdřív,“ radí mi Becca.

„Momentálně to každopádně nemám v úmyslu,“ odpovídám se smíchem.

Náhle k nám ode dveří protějškého bytu dolehne jakýsi zvuk. Hlasité, téměř agresivní zařinčení, jako by kdosi zamýkal superbezpečnostní zámek. Prudce sebou trhnu.

„Co to bylo?“ zeptá se Becca a napůl pobaveně a napůl vyplašeně se ke mně otočí.

„Ta sousedka je asi trošku...“ Hledám správné slovo, abych Beccu a Samínu ještě nepovzbudila v jejich skepsi. „... svá. Zítra u ní prostě zazvoním a představím se,“ zašepťám trochu sebejistěji, než se ve skutečnosti cítím. „Táta pro

Heather s Robem nedávno doma zařídil nový bezpečnostní systém. Možná bych měla pro číslo 5 pár tipů.“

Když hlasy kamarádek utichnou, zadívám se znovu na sousední byt. Dveře jsou natřené stejnou holubičí modří jako ty moje. Nad dveřním kukátkem visí baculatá pětka a já si najednou představím, jak se skrz ně dívá moje sousedka a sleduje mě, aby zjistila, jestli mě přece jen neměla raději odmítnout. Zda je v mém případě ten superbezpečnostní zámek vhodný. Chvilí si pohrávám s myšlenkou, že jí pokynu rukou. Nechci ale, aby měla dojem, že si připadám sledovaná – jestli mě tedy opravdu sleduje. Být přistižená při činu by znamenalo špatný začátek zjevně i tak křehkého sousedského vztahu. Ale já už jí ukážu, že jsem přesně ten druh člověka, kterého si každý přeje mít v protějším bytě. Budu jí půjčovat cukr a vajíčka, poskytnu jí nářadí, budu zalévat květiny, když bude číslo 5 na dovolené. Hned ráno obstarám cukr a vajíčka a alespoň nějaký ten šroubovák – jen pro jistotu. Možná i nějakou tu rostlinu, abych dokázala, že si vím rady i s tímhle druhem odpovědnosti. Je totiž pravda, že moje solventnost je s tou Samíninou nesrovnatelná; můj minimalismus pramení spíš z mojí nerozhodnosti, spojené s určitou dávkou lehkomyšlnosti, než z nějaké materiální katarze à la Marie Kondo. Ale ať je to, jak chce, nějakou pokojovou rostlinu pro dobré sousedské vztahy si určitě opatřím.

3

Alespoň to by každý předpokládal. Ale bazalce na parapetu v kuchyni už po dvou dnech vadnou listy. Na rozdíl od nádherné kytice pro moji sousedku. Ta stojí vedle bazalky v prázdné konzervě od pečených fazolí s datem minimální trvanlivosti v tomto desetiletí, jelikož nemám po ruce žádnou vázu. Čeká, až číslo 5 zareaguje na moje klepání. Trochu ustaraně pošukávám za svěšené zelené lístky, když mi zazvoní telefon.

„Ahoj mami,“ řeknu a ukazováčkem osahávám hlínu v květináči. Je vlhká.

„Gilly, ještě jsi nám pořád nedala svoji novou adresu.“ Když se mnou máma od rozchodu s Lukem mluví, v jejím tónu se mísí strohá upjatost a skryté výčitky. Potřebuje čas, aby si zvykla na myšlenku, že moje cesta nebude tak přímá jako u Heather.

„Tolpuddle Street 19, byt číslo 4, NW 5...“

„Co je to za čtvrť?“ vyptává se.

„Camden. Je to fakt dobrá lokalita a...“

„Camden?“ přerušuje mě. „Není to tam plné pankáčů?“

„Nejsme přece v sedmdesátkách, mami. Camden je skrz-naskrz bezpečný. A když už něco, tak je tu až moc turistů.“

„Dělám si trošku starosti, Gillian. Nemáš dojem, že by vám s Lukem prospěla jen malá pauza? Nebo nějaký společný

projekt? Třeba rodinný domek. Něco jistého, víš? Rob vždyc-
ky říká, že nemovitost je ta nejlepší investice. Něco hmatat-
elného.“

„Docela ráda svůj plat investuju do jídla,“ odvětim. „Do
něčeho kousatelného.“ Má to být vtip, ale na rozdíl od Luka
a mě jsme s mámou nikdy ten samý humor nesdílely. Potla-
čím povzdechnutí a nedopatřením ušklubnu jeden vadnoucí
lístek bazalky.

„Dělit se o náklady znamená náklady šetřit,“ pokračuje
máma a já ji téměř obdivuji za její vytrvalost.

Dokonce i teď, když jsem se odstěhovala, je přesvědče-
ná, že díky vhodným argumentům poznám, že jsem udě-
lala chybu, v důsledku níž zůstanu celý život sama, a tedy
nevyhnutelně nešťastná – a ona z toho důvodu zrovna tak.
Moje máma totiž slyší tikání mých biologických hodin hla-
sitěji než kdokoli jiný na světě. Jsem si jistá, že někdy se tím
zvukem dokonce v noci budí.

„Nedávno jsem v jednom časopisu četla, že čím dál víc
mladých lidí až moc rozhazuje. Mají pak různé kreditní kar-
ty, aby splatili svoje dluhy...“

„Mami, když si člověk pronajme byt, přece z toho hned
nedostane nakupovací mánii.“ Zatímco se ji snažím uklidnit,
nadzvednu prstem jeden větší lístek bazalky, pak ho pustím
a on zase smutně ochabne.

„To je mi jasné, miláčku. Jenom tím chci říct, že jsi teď
sama. Ten článek ti pošlu. Tohle je na tištěných médiích
skvělé. Že člověk může jednoduše jen tak poslat článek ně-
komu jinému.“

Na okamžik jsem v pokušení jí vysvětlit, že online člán-
ky, jaké píšu pro časopis *V Londýně*, je možné posílat ještě
snadněji. Ona by mě pak ale poprosila o moje nejnověj-
ší příspěvky. Což by mělo za následek diskusi o tom, zda
moje generace a jejich *Sedm tajných tipů na první rande* a její

Nejvtipnější hlášky Londýňanů při namlouvání emočně trochu nepokulhávají a zda právě tohle nebyl důvod mého rozchodu s Lukem. Místo toho dost nemotorně změním téma.

„Poslyš, mami, jak je to s bazalkou? Co potřebuje?“

„Cože?“

„Mojí bazalce vadnou listy.“

„Vždycky za tím je buď moc nebo málo světla, nebo moc nebo málo vody,“ řekne máma.

„No vida, jestlipak tohle není užitečná informace,“ odpovídám. Pak mě ale napadne, že totéž zřejmě platí i pro náš život. Člověk asi zkrátka musí zjistit sám, kolik světla a kolik vody potřebuje.

Najednou mi připadá nesmírně důležité, abych tu záležitost s bazalkou nějak zdárně vyřešila.

Právě kvůli tomu se v pondělí dostávám na týmovou poradu s mírným zpožděním. Vybírání dalších dvou květináčů s bazalkou v Tescu mi zabralo mnohem víc času než nákup rozbředlého sendviče z akční nabídky. Podobně jako Samína jsem se totiž rozhodla vypracovat plán, jak zjistit perfektní stanoviště s perfektním množstvím vody. Více testovaných objektů znamená rychlejší odpovědi. A člověk přece nechce *jen tak nějaké* testované objekty. Chce ty, které vypadají nejčerstvěji – což ovšem platí pro ně i pro sendviče stejnou měrou.

„Mám ještě čas na kafe?“ zeptám se Beccy a postavím květináče s bazalkou na svůj psací stůl.

Avšak v tu chvíli vyjde ze své osobní kanceláře náš šéf Elliott, tleskne do dlaní a pokusí se nás motivovat něčím, co zní jako jakýsi podivný lovecký pokřik.

„Gillian, můžeš si tu bazalku postavit někam jinam?“ zeptá se mě Lindsay, naše marketingová manažerka, která prochází kolem mého stolu. „Já ten zápach nesnáším.“

„Copak je to tolik cítit?“ otázku se poněkud zmateně, ale ona jen pípne „děkuuuu“ a zmizí za dveřmi.

Krátce nato sedíme všichni okolo konferenčního stolu – v mém případě bez kávy.

„Tak fajn, lidi.“ Elliott si trochu příliš horlivě mne ruce o sebe. Tímhle způsobem zahazuje každou naši schůzi. Je milý, ale na někoho, kdo celé roky vede online magazín, výrazně neflexibilní. Pak zašustí svými vytištěnými podklady. Elliott je totiž – tak jako kachňátko na mámu kachnu – fixovaný na hromadu papírů, což u někoho, kdo vede online magazín, taky dost překvapuje. „Číslo. Jo. Hm.“ Rozhlédne se po nás. „Zase trochu klesla. Míru prokliku máme někde ve sklepe.“

„Takže nás nevytrhl ani click-baiting?“ zeptá se Kim. „K čemu jsem teda v minulých měsících psal ty potrhly články?“

Když jsem tu před několika lety začínala, byl náš časopis docela obstojný. Moderní, zábavný, informativní. Koupila nás velká nakladatelská skupina Palatino Press a všechno šlo výtečně. Každým rokem ale rostla konkurence, ubývali nám čtenáři, pročež k nám před rokem nastoupila Lindsay, která měla pořádně nakopnout marketing. Ačkoli Elliott rozuměl jen polovině z toho, co říkala, všechno se mu to zdálo skvělé, i když k našemu všeobecnému překvapení začala se svou vlastní strategií optimalizace pro vyhledávače ovlivňovat redakční obsah. Od té doby jsme museli psát hlavně nesmyslné články obsahující výčty všeho možného, s chytlavými titulky, které ve skutečnosti zjevně nikoho vůbec nezajímají, ačkoli z bodu 9 by naši čtenáři padli na zadek.

„Možná bychom to měli přece jen zase zkusit se solidním obsahem, místo abychom do každého odstavce umisťovali dvakrát někoho z královské rodiny jen proto, že jsou to dobrá klíčová slova,“ navrhuji. Becca vedle mě potlačuje smích. Je

mistryní takzvaného královského špagátu, jak tomu mezi námi říkáme, jelikož si z toho udělala něco jako sport. „Pokud si máme vybrat mezi žádnou cílovou skupinou a špatnými články a na druhé straně žádnou cílovou skupinou a dobrými články, pak je přece ta druhá možnost každopádně ta více žádoucí.“ Pohlédnu upřeně na Lindsay, protože mi urazila moji bazalku.

„Ale právě tohle *jsou* dobrá klíčová slova, protože mají dobrý objem hledanosti,“ odsekne. „Věděla bys to, kdyby ses podívala, jak se lidi na naši webovou stránku dostávají.“

„Ale pak ji zase opouštějí, ne? A už se nikdy nevrátí.“

„Kdyby bylo po tvém, publikovali bychom tu samé články o lesbických undergroundových umělkyních se dvěma sty sledujícími, které nikoho nezajímají. Potřebujeme obsahy, které si lidi gůůůglí.“ Poslední slovo dlouze protáhne, aby i ten největší blbec (já) pochopil, co tím myslí.

„Není snad tohle tvoje práce?“ zeptám se a chci ještě podotknout, že Jinani Wazirová, feministická autorka slam poetry s pákistánskými kořeny, se kterou budu mít navzdory Lindsayinu výslovnému nesouhlasu dnes večer interview, má na Instagramu dvě stě tisíc sledujících, ale vtom mi přichází na pomoc Becca.

„Já myslím, že Gilly má pravdu,“ prohlásí a Lindsay svými rty bezzvučně zformuje „to jsem si mohla myslet“. „Jistěže nás lidi musí najít, ale právě proto potřebujeme poutavý obsah.“

„*Deset nejsvědňějších londýnských nezadaných mužů a kde je najdete?*“ nadhodí Antoine. „Pardon, ale s tímhle nechci mít nic společného.“

„To jsou věci, na které lidi klikají.“ Lindsay si založí ruce na prsou a ušklíbne se.

„Sorry, Lindsay, ale ani já nevím, jak tam mám vecpat Harryho a Williama, když jsou teď oba ženatí.“

„Děvčata,“ pokouší se nás nešikovně, napůl sexisticky usmířit Elliott, který se už zase přehrabuje ve změti papírů. Chci se proti tomu ohradit, protože my tady chceme mít zcela otevřenou kulturu zpětné vazby, ale on už pokračuje: „Beztať je to jedno, protože magazín *V Londýně* takový, jak ho známe, už dlouho existovat nebude.“

Všichni zůstanou jako opaření. Cože?

„J-jak to myslíš?“ zeptá se Antoine.

„Dneska ráno jsem telefonoval s Benjaminem Eklundem.“ Benjamin je finanční ředitel v Palatino Pressu. „Říká, že v nás věří, ale že částky, které do nás každý měsíc pumpují, už nemůžou obhájit.“ Pokrčí rameny. V téhle chvíli je na něm vidět, že opravdu není šik šéf mladého online magazínu, který jde s dobou, nýbrž vyčerpaný muž kolem pětadyřicítiky, jehož třetímu, ne tak docela plánovanému dítěti právě rostou zoubky.

„Takže končíme?“ zeptá se Kim.

„Kolik času nám zbývá?“ zjišťuje Becca.

„Teď se tedy všichni octneme na ulici?“ A jak mám zaplatit svůj byt, právě když mi přirostl k srdci?

„Něco horšího,“ řekne Elliott. „V nadcházejících měsících bude Eklund přímo tady na místě zavádět novou koncepci. Cosi celostního. *Magazine Meets Social Media*.“ Protáhne obličej a já si nejsem jistá, jestli je mu nepříjemnější Eklundova přítomnost nebo celostní sociální síť. „A s každým z vás si bude chtít osobně promluvit.“

I když je to sice o dost méně zlé než hrozící výpověď, všichni strávíme odpoledne tak či onak ochromení. Všichni až na Lindsay. Protože při odchodu zavadím pohledem o její obrazovku. Nad článkem, který si právě čte, je titulek *Deset triků, jak konečně získat práci snů*. A jistě to není webová stránka magazínu *V Londýně*.

4

Londýnské metro mám vlastně docela ráda. Líbí se mi tlačení, mačkat se mezi všemi těmi lidmi, kteří musí do práce nebo z práce domů. Ta nečekaná solidarita, jelikož máme společného nepřítele: nedostatek místa a nutnost dostat se z bodu A do bodu B, ačkoli bychom radši zůstali v posteli. Ohlušující rachot, pach kávy s sebou, příliš mnoha pánských parfémů a pneumatik metra. Dnešní den byl ale beztak pěkně na levačku a moje bazalka vypadá, jako by světelné podmínky pod zemí byly osobní urážkou, takže jsem ráda, když konečně přijíždíme do Camdenu.

Dokonce i ve všední den panuje na ulici Camden High Street čilý ruch. Lidé, kteří nic nehledají, tu najdou všechno. Od trička s nějakou kapelou, které se po dvojím vyprání promění v neforemný černý hadr značky Fruit of the Loom, přes záplavu tretek, co se tváří, že jsou ručně vyrobené, až po kvalitní nýťované opasky. V křivolakých uličkách trhu Camden Market se tísň turisté, odevšad duní hudba, jež se slévá do zajímavé změti punkrocku a jamajských rytmů, hlasitých hip-hopových beatů a melodie písně „Oh when the Saints“, kterou tu vyřvává opilý bezdomovec do oranžovo-bílého dopravního kuželu. Mísí se tu vůně pouličního jídla, laciné kůže a alkoholu, a jakkoli miluji kypící život, přesto se mi uleví, když zahnu do vedlejší ulice a můžu z té vřavy uniknout. Nachází se tu

malý klub *Sputnik*, ve kterém dnes vystupuje Jinani Wazirová. Po vystoupení mi zodpoví několik otázek. To interview jsem po Elliottově oznámení málem odřekla, ale on o tom nechtěl ani slyšet. V jeho očích se zjevně autorky slam poetry s celostním pojetím *Magazin Meets Social Media* dobře snášejí.

Chvilí trvá, než si moje oči zvyknou na slabé světlo lampiček, které stěží ozařuje nevelkou strohou místnost. Černá podlaha, jednoduchý bar, jeviště, na němž stojí osamělý mikrofon. V pozadí hraje tichá indie hudba. U jednoho kulatého stolu se už uvelebila Samína se sklenkou vína.

Naznačím jí, že si taky přinesu něco k pití, a krátce nato postavím na stůl sklenici vína spolu s posmutnělými květináči s bazalkou.

„Testovací objekt dva a tři,“ objasňuji. „Nikdo si nemusí dělat starosti, že bych byla osamělá. Zapomeň na představu bláznivé ženské s kočkami. Zítřek patří bláznivé ženské s bazalkou.“

„Což si zřejmě myslí i tvoji sousedi,“ pronese Samína a připíjí mi. „À propos, už ses s ní seznámila? S tou podivínkou?“

„Už jsem na ni klepala několikrát. Ale neotevřela mi.“ Takže bych už asi pomalu mohla vyhodit zvadlou kyticí. „Včera se mi zdálo, že za dveřmi slyším nějaký šramot, ale nijak nereagovala.“

Zkrátka je lokál nacpaný k prasknutí. Hovory okolo nás jsou stále hlasitější. Všechny stoly jsou obsazené a také u baru se tísní návštěvníci. Jinani mi kladla na srdce, abych přišla brzy, protože večery se slam poetry ve *Sputniku* jsou hodně oblíbené.

Hovory umlkají, když na jeviště vyskočí mladý chlapec v baseballové čepici.

„Je skvělé, že jste tady,“ říká. „Já to tu dneska zahájím.“ A už začíná recitovat v rapovém stylu o dospívání v domě pro sociálně znevýhodněné a jeho slova znějí rychle a úsečně jako

kulomet. „Jsme-li odtamtud, jsme chudí, jsme bezcenní, nemáme žádnou budoucnost, ale co máme vlastně před sebou?“ zakončuje a ještě dodává: „Já jsem Amir, sledujte mě na instagramovém účtu Amir_poetry.“

Ukloní se, nadvzdne baseballovou čepici a hned nato zmizí v tlačenici.

Po něm zazpívá mladička, sotva šestnáctiletá dívka dvě autorské folkové písně a doprovází se k tomu na kytaru. Panuje tu skvělá nálada. Je osvobozujícím způsobem nebyrokratická. Účinkující tu nikdo neohlašuje, nikdo neurčuje jejich pořadí. Umělci se navzájem plácají do dlaní, vzájemně si dělají komplimenty. Je to tu rodinné, ale zároveň nespoutané a já chvilku uvažuji nad tím, že s Lukem jsem v podobném podniku nikdy nebyla. Vrcholný zážitek představovaly hospodské kvízy v našem lokálu a páteční drinky, kterými začínal víkend. Ani nevím, jestli to bylo jím nebo prostě skutečností, že při našem soužití jsme se přestali o všechno zajímat.

„Ahoj,“ ozve se v tu chvíli ochraptělý ženský hlas. Všechny pohledy se znovu stočí k jevišti, kde stojí překvapivě drobná žena dívčí postavy a seřizuje si mikrofon na správnou výšku. „Já jsem Jinani Wazirová a přednesu vám tohle.“ Na chvilíčku zavře oči, nadechne se. Pak pohlédne bdělými očima do publika. „Říkají, že nemůžeš být obojí. Nemůžeš patřit zároveň k nám i k nim.“ Hovoří o obtížné pozici mezi dvěma kulturami, jak chce být součástí obou, ale nakonec nepatří ani k jedné z nich. Mluví o přizpůsobování a rebelství a ptá se, jak má člověk zjistit, kým je, když: „Všechno. Je. Vždycky. Špatně. Nebud' příliš britská, nejsi dost britská. Nebud' tak ženská, ale bud' ženštější než tohle.“ Pohrdavě zagestikuluje. „Tvoje ctižádost je děsivá, ale postav se na vlastní nohy. Bud' matka, nebud' mateřská, bud' silná žena bez síly, bud' sama sebou, jenom ne takhle.“

Poté, co skončí, se na okamžik rozhostí naprosté ticho a pak se strhne potlesk. Jinani, která se během přednesu zcela soustředila na to, aby perfektně zasadila každické slovo na své místo, se viditelně uvolňuje a začíná se usmívat.

Sputnik se po Jinanině vystoupení poměrně rychle vylidňuje, a když vidím, že autorka odchází k baru pro sklenici vody, přistoupím k ní a představím se. Usedáme k malému stolu u jeviště a ona mi dovoluje náš rozhovor nahrávat.

„Jakou roli hraje v tvém umění město?“ zeptám se jí.

„Město je moje umění,“ prohlásí Jinani. „Všechno, co jsem, jsem díky tomuhle městu. To ono mi darovalo jazyk, kterým se vyjadřuji, a sebevědomí jej používat.“ Vypravuje o možnostech, jež jí Londýn skýtá, ale i o obtížích.

„Když mluvíš o obtížích,“ přerušuji ji, „co tím myslíš? Jaké klacky ti hází Londýn pod nohy? Co od svého města potřebuješ?“

„Prostor, který jsem schopná zaplatit,“ prohlásí a zasměje se. „Zní to dost banálně. Ale umění může existovat jen tehdy, budou-li pro něj prostory. A to neplatí jen pro umění. Platí to pro život vůbec. Začíná to prostorem k bydlení, ale tím to nekončí. Město musí lidem poskytnout místo. Vezmi si třeba *Sputnik*. Neustále se šíří fámy, že se bude muset přesunout jinam. Že se bude provádět sanace celé budovy, aby tu mohl otevřít provozovnu už dvacátý camdenský řetězec s burgery. Anebo padesátý bezduchý koktejlový bar s nepřímým osvětlením a pohodovou hudbou. Gentrifikace ubíjí kreativitu. Odkud mají lidé brát inspiraci, když bude všechno vypadat stejně? Kde máme bydlet, když zůstanou všechny byty prázdné jako čistě investiční objekty?“

Přikyvuji, ačkoli mi v uších okamžitě zazní Lindsayin hlas, který mi našeptává, že *gentrifikace* není dobré klíčové slovo. Je mi to ale jedno. Protože *gentrifikace* je problém. Sama jsem dost dlouho na vlastní kůži zažívala, co znamená

nenacházet místo k bydlení, které bych dokázala zaplatit. A proto musíme v časopisu *V Londýně* – ať už se z něj stane cokoli – hlasům, jako je ten Jinani Wazirové, dávat prostor.

Když zahýbám do Tolpuddle Street, vidím, jak kdosi otevírá zahradní branku u čísla 19. Ve světle pouliční lampy to nedokážu přesně rozeznat, ale není to ani Vincent, student práv ze sdíleného bytu v přízemí, který už se mnou svým chlapeckým, ale nikoli neatraktivním způsobem několikrát flirtoval u schránek, ani pan nebo paní Fisherovi, kteří bydlí v prvním patře. Takže buďto O. Barnes z čísla 3 (jehož pošta občas omylem skončí v mojí schránce – spolu s novinovými články o těhotenství ve vyšším věku a o depresích u mladých dospělých bez závazků, které mi posílá matka) nosí rozevláté šaty, nebo... je to moje sousedka.

Zrychluji krok. Tohle je moje šance se jí konečně představit a poděkovat jí. Když otevírám domovní dveře, opravdu ještě na chodbě zaslechnu něčí kroky. Beru schody po dvou, spěchám za ní a jsem už skoro nahoře, ale vtom na jejích dveřích zapadne zámek.

Celá udýchaná se bez dlouhého rozmýšlení odhodlávám k dalšímu pokusu. Ačkoli zevnitř slyším nějaké zvuky, po mém zaklepaní se celou věčnost nic neděje. Zaklepu ještě jednou. A konečně, konečně se dveře na malou škvíрку otevírají.

„Dobrý den,“ říkám se svým nejzářivějším úsměvem, který má maskovat nejistotu – ale ne, co to povídám, čirou paníku. „Dobrý večer, já jsem Gilly. Gillian. Sallowová. Ještě se neznáme...“

„To mi neušlo.“ Její hlas zní nečekaně hluboce a podle očekávání nepřátelsky.

„Nastěhovala jsem se sem před měsícem. Těší mě, že vás konečně poznávám, slečno...“

mlčí.

„Slečno...“ opakuji.

Pořád nic neříká.

„Slečno...?“

„... Dewbreová,“ doplní nakonec stručně. Alespoň už vím, jak se jmenuje. Už to je malý pokrok. Otevře dveře o něco víc a já uvidím starší dámu. Starší dámu s křiklavě rudě nabarvenými vlasy a tónovanými brýlemi. Má na sobě široké pestře vzorované šaty a pod nimi jasně růžové legíny.

Musela zaznamenat můj mírně překvapený výraz, protože se zeptá: „Děje se něco?“

„Ne, ne, já...“, pospíším si s odpovědí, ale nevím, jak větu dokončit. Slečna Dewbreová každopádně není to, co jsem za dveřmi číslo 5 očekávala.

Vydá ze sebe nějaký zvuk, možná odfrknutí, ale skrz otevřené dveře to lze jen těžko zařadit. „Tak už mě neotravuj a proboha už mi přestaň klepat na dveře.“

„Já... chtěla jsem se jenom představit,“ hlesnu váhavě. Ještě to totiž nehodlám vzdát. Dobré sousedské vztahy. Vejce, cukr. Bazalka! Náhle si jasně uvědomuji, že držím v rukou květináče s bazalkou. „A poděkovat vám za to, že jste odmítla původního kandidáta na můj byt, ale mě ne. Bylo to od vás opravdu milé a... tady máte.“ Jelikož teď nemám po ruce kytici, trochu neadekvátně jí podám jednu žalostně vyhlížející rostlinku.

„Jestli s tím neustálým klepáním nepřestaneš, může se stát, že svého rozhodnutí budu možná litovat.“

„Aha, tak dobře...“

„A ty svoje zvadlé rostliny si můžeš nechat.“

Pomalů zavře dveře a mně se ještě podaří dodat: „Kdybyste někdy něco potřebovala, dejte vědět.“ I když jsem u ní se svým zahradnickým uměním asi nezabodovala.

V příštím okamžiku se ozve hlasité cvaknutí jejího bezpečnostního zámku. A tohle definitivně není dobré klíčové slovo ani pro sousedské vztahy, ani pro hodnocení na Googlu.